

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SKANDINAVISK VAPENRULLA
1991-1992

PUBLICERINGSPRINCIPER

1. Skandinavisk VapenRulla – SVR – skall främst vara ett forum för registrering och offentliggörande av såväl nyantagna som hävdvunna släktvapen tillhörande personer eller släkter bosatta i eller härstammande från de nordiska länderna.

Även vapen som föres av kommun, företag, organisation eller liknande kan publiceras om det är godtagbart ur heraldisk synpunkt.

SVR syftar dessutom till att öka intresset för heraldik och heraldisk konst, stimulera till släktforskning och stärka nordisk samhörighetskänsla.

Utgivaren av SVR är en stiftelse med samma namn. Stiftelsens ändamål är att ge ut SVR och även på andra sätt stödja nordisk heraldik. Vapenpublicering sker till självkostnadspris. Eventuellt överskott vid försäljning av SVR tillfaller stiftelsen att användas i enlighet med dennas syften.

2. Publicering av ett vapen skall grundas på data meddelade i ett av utgivaren fastställt och av uppgiftslämnaren ifyllt och beedigt formulär. SVRs redaktion avgör vilka uppgifter som skall publiceras och svarar för textens utformning.

3. Utgivaren garanterar med publiceringen ingen rättsverkan i form av prioritet, exklusiv vapenrätt eller annat slag av rättsligt skydd för föregiven vapenförare. Publiceringen innebär endast ett datum för offentliggörandet av att en person, släkt eller sammanslutning enligt egen uppgift de facto för visst vapen.

4. Utgivaren svarar icke för de meddelade uppgifternas riktighet i vidare mån än vad som kan kontrolleras i tillgängliga källor. Anspråk på adelskap, ordnar eller liknande värdigheter skall kunna dokumenteras av uppgiftslämnaren. Uppenbara felaktigheter publiceras ej och i tveksamma fall tillämpas stor restriktivitet.

5. Ej heller publiceras

a) nyantaget vapen som är identiskt med eller till förväxlingsbarhet snarlikt vapen vartill annan vapenförare enligt utgivarens bedömning har bättre rätt;

b) vapen som strider mot gällande lag och förordning eller mot allmänt vedertagna heraldiska regler, såvida inte vapnet är offentliggjort tidigare och föres av gammal hävd.

SKANDINAVISK VAPENRULLA

MOLDIN
SVR 424/92

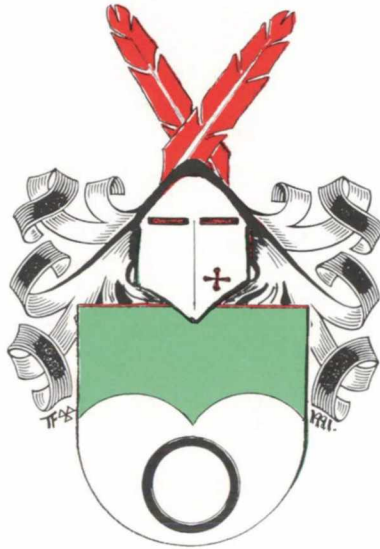
SKÖLD: I svart fält en dubbelsparre av guld i ginstammen åtföljd av tre sexuddiga stjärnor av silver.

Svart hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Ett rött S:t Georgskors belagt med en eskulapstav av silver.

Vapnet är 1991 antaget av överläkaren, med.lic. Per-Gunnar Moldin, Sandared, för sig, sin familj och efterkommande med släktnamnet, vilket antogs av vapenantagaren 1965. Den heraldiska symbolen dubbelsparre, med två i varandra övergående sparrar och fyra skänklar eller "ben", symboliserar familjen (de båda föräldrarna och de fyra barnen David, Martin, Karin och Anders). Dessutom kan dubbelsparren ses som ett M – för släktnamnet Moldin. Eskulapstaven markerar vapenantagarens yrkestillhörighet och S:t Georgskorset hans intresse för och engagemang inom Frimurarorden. Då släkten lever och verkar i Sjuhäradsbygden är sköldens tinkturer valda från Västergötlands landskapsvapen och hjälmprydnadens från Borås kommunvapen.

SKANDINAVISK VAPENRULLA

OLSBERG

SVR 425/92

SKÖLD: Delad i grönt och silver genom skura i form av ett tvåberg, nedre fältet belagt med en svart ring.

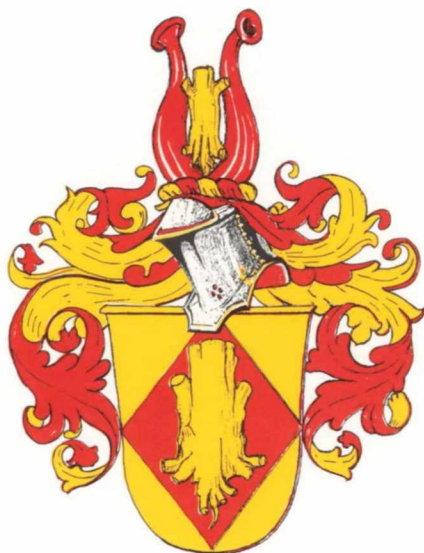
Svart hjälmtäcke fodrat med silver.

HJÄLMPRYDNAD: Två röda, korslagda fjädrar.

Vapnet är 1991 antaget av Peter Olsberg, Växjö, för sig, familjen samt kommande generationer. Skuran i form av ett tvåberg samt ringens "O" anspelar på släktnamnet Olsberg.

SKANDINAVISK VAPENRULLA

KNUB

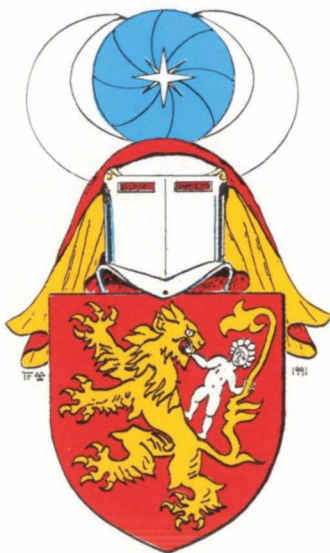
SVR 426/92

SKJOLD: Guld, heri en rød rude belagt med en oprevet guld træstub.
Rødt hjelmklæde foret med guld.

HJELMTEGN: Mellem to røde vesselhorn en oprevet guld træstub.

Våbenet er 1991 antaget af advokat og landsretssagfører Helge Knub, Århus, Danmark, for sig og medlemmer af slægten Knub og deres ægtefæller, der lovligt bærer navnet Knub. Navnet Knub betyder på dansk bl a en træblok, hvorfor denne indgår i det valgte våben. Navnet Knub omtales første gang i Danmark år 1474. Den nulevende slægt Knubs ældst kendte person var født 3/6 1682.

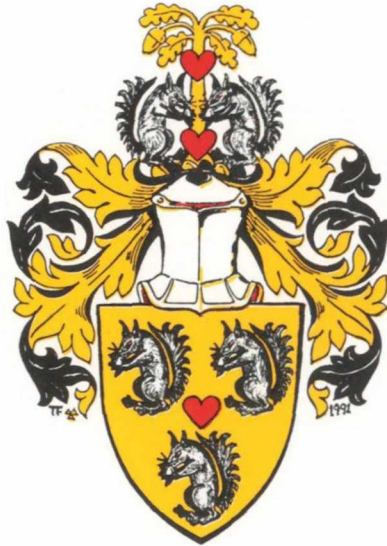
LEJONBORN

SVR 427/92

SKÖLD: I rött ett upprest tillbakaseende lejon av guld på vars rygg ett stående barn av silver med höger hand i lejonets gap och vänster hand gripande om lejonets svans. Rött hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Mellan två oxhorn av silver en blå rundel med åtta virvelsnitt motsols i blått belagd med en åttauddig stjärna av silver (Nordstjärnan).

Vapnet är 1991 antaget av fotografen Ola Lejonborn, Kalmar, för sig, barnen Hans och Johan Lejonborn samt för efterkommande med släktnamnet, vilket antogs 1972 av vapenantagaren. Släkten är på fädernet en gammal skånsk, fri bondesläkt, och på mödernet en gammal småländsk släkt. På båda sidor finns starka hantverkstraditioner och plikttrogna människor. Namnet vill antyda en uppnådd individuell, insiktsfull mognad. Nietzsches skrattande lejon i förening med barnet, den burne, födde, gör vapnet talande: lejonet som bär/föder/försvavar barnet – det obundna livet, samt den åttauddiga stjärnan i hjälmprydnaden symboliserande livets ljus som sipprar genom slutaren, virvelsnittet.

FRIIS

SVR 428/92

SKÖLD: I guld tre svarta ekorrar vardera hållande ett ekollon, två över en, omgivande ett rött hjärta.

Svart hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Ett uppväxande träd med ekollon, allt av guld, med trädstammen belagd med två röda hjärtan, mellan två motvända svarta ekorrar såsom i skölden.

Vapnet är 1991 antaget av Ilona Friis, Kalmar, för sig, fadern Verner Friis och hans mödemesläkt Friis. Vapnet bygger på en gammal tradition inom släkten om härstamning från den danske frälsemannen Johan Friis (1494-1575) fra Hesselager, Gudme herred på Fyn, Danmark. Via en frilloson, Peder Johansen (f ca 1565), härstammar vapenantagerskan enligt den lokala traditionen i tolfte led från Johan Friis. Vapnet har hämtat ekorrar och hjälmprydnad från Friis fra Hesselager vapen samt tillfogat tre hjärtan, ett i skölden och två på trädstammen, för att visa på kärlekens kraft.

LITTERATUR: Hans Larsen: Ættetavler, Odense.

BERGENHEIM

SVR 429/92

SKÖLD: I fält av guld ett rött hus med svart tak, dörr och trappa och däröver en genom en trebergsskura bildad blå ginstam med fyra blå femuddiga stjärnor inskrivna i rundlar av guld och ordnade i bjälke.

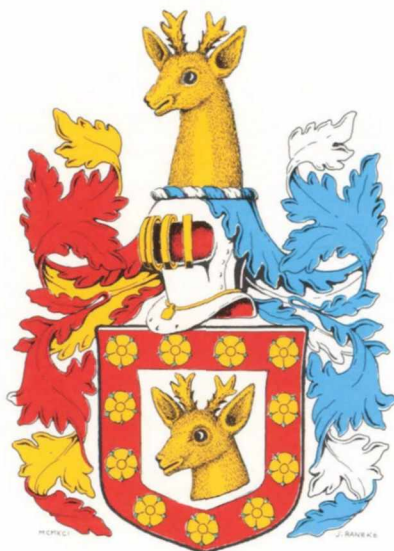
Rött och blått hjälmtäcke fodrat med guld. Vulst i guld, blått, guld, rött, guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Mellan två ekkvistar av guld med röda ollon en uppstigande blå örn med röd beväpning, i klon hållande ett (latinskt) kors av guld.

Släktens stamfader — den förste som bar namnet Bergenhem — var Nils Botolphsson (f omkr 1600), som troligen antog namnet efter Berga by i Ekshärads socken, Värmland. Han var 1637 länsman i Fryksdalen och drunknade 1654 vid Fredros, Gunnarskog. Hans morfar var kyrkoherden Erik Jonasson (Ericus Jonæ), son till Jonas i Rangedal och stamfar för en lång rad värmländska präster. Nils son Daniel studerade i Uppsala och blev, liksom fadern och svärfadern, länsman i norra Värmland. Daniels son Jakob och dennes son Håkan var båda präster — ett yrke, som flera andra bergenge(i)mare också har vigt sitt liv åt. Håkans son Anders, dennes son Erik Gustaf — som i samband med att en kusin till hans far 1812 adlades i Finland med namnet Bergenheim (med ett mera naturalistiskt utseende vapen) också lät anta detta namn — och dennes son Erik Theodor var alla tre militärer av lägre grad. Tre av den sistnämndes barn gifte sig med tre barn till Herman Götrik Knut von Schéele. Deras ättlingar började tillsammans med sina resp syskons ättlingar 1968 träffas på regelbundet återkommande släktmöten, vilka 1979 utmynnade i bildandet av Släktföreningen von Schéele-Bergenheim, vilken tagit initiativet till skapandet av detta vapen, som får föras av ättlingar till ovannämnde Erik Theodor Bergenheim.

KÄLLOR OCH LITTERATUR: A Edestam, Karlstads stifts herdaminne från medeltiden till våra dagar, Karlstad 1965-76 samt i detta verk angivna källor och litteratur; H Södersten, Stamtafla öfver släkten Bergenhem-Bergenheim, Halmstad 1905; Samlingar i Släktföreningen von Schéele-Bergenheims släktarkiv.

von SCHÉELE

SVR 430/92

SKÖLD: I fält av silver (guld) ett naturfärgat huvud och hals av en hind (bock) inom en röd bård belagd med elva rosor av guld.

Rött och blått hjälmtycke fodrat med guld och silver. Vulst av silver (guld)/blått.

HJÄLMPRYDNAD: Ett uppväxande huvud som i skölden.

Släktens äldste med säkerhet kände stamfader är prosten Johannes Scheele (trol 1526-1600), kyrkoherde i nästan 40 år i Wiek på Rügen. Angående faderns personalia finns tre olika traditioner. Johannes bror var den i svensk tjänst verksamme amiralen Joachim Scheel (1531-1606; förde 1600 ett hindhuvud av silver i blått fält med hjälmtycke silver/blått och hindhuvudet uppväxande på hjälmen), från 1599 ståthållare på Åbo slott. Bland Johannes söner märks Martin (1554-1620), köpman i Greifswald och Stralsund, och Joachim (1561-1629), adlad von Scheele 1622 av kejsar Ferdinand II. Under trettioåriga kriget flydde han till Sverige och blev ståthållare på Svartsjö slott. Vid sin död hedrades han med vilorum i Riddarholmskyrkan. En sons sons son till Martin vid namn Christian (1691-1750) kom 1709 till Sverige och blev köpman i Stockholm. Han köpte 1733 Eckersholms bruk i Byarum, Småland. Av sönerna blev de två äldsta, Adam (1720-1804) och Christian Benjamin (1721-99), 1768 9/9 adlade von Schéele (sköldebrevet utfärdat 1773 19/2) och 1776 introducerade på Riddarhuset under nr 2059. Den 1979 bildade Släktföreningen von Schéele-Bergenheim (se SVR 429/92) har tagit initiativet till att nyrita och presentera von Schéelevapnet.

KÄLLOR OCH LITTERATUR: G Elgenstierna: Den introducerade svenska adelns ättartavlor, del VI, (1931); S Hidal: K H Gez von Schéele, Prelat, pilgrim, politiker, (1977); H Scheele: Die von Scheele zu Neclade auf Rügen, (Deutschen Roland, Heft 12, 1929); Stammfolge der Familie Scheele, Scheel, v Scheele, v Scheel aus Tribsees in Vorpommern, (Deutsches Geschlechterbuch 1923 o 1929); I Wittberg: Franz von Schéele. En levnadskrivning, (1965); m fl källor (Samlingar i Släktföreningen von Schéele-Bergenheims släktarkiv).

SKANDINAVISK VAPENRULLA

3 1 3
3 1 4,5
SKÅNELANDS FLAGGA
SVR 431/92

FLAGGA: I rött fält ett gult kors, i en duk med formaten 3-1-3 på höjden och 3-1-4,5 på längden.

Flaggan härleder sitt ursprung till den symbol, som fördes av den nordiska kyrkan, för vilken ärkesbiskopen i Lund var primas. Landestiftet, som omfattade Skåne, Halland, Blekinge och Bornholm, var identiskt med det Skåneland inom vilket den skånska lagen gällde. Landestiftet var också ärkebiskopens område. Den kyrkliga flaggan, som var röd med gult kors, fick sin världsliga motsvarighet i Erik av Pommerns unionsbanér, som antogs 1430. Detta var gult med rött kors, d v s med spegelvänd färgsättning jämfört med den nordiska kyrkans. Historiskt sett kan vi förknippa det nordiska med färgerna rött och gult. I modern tid, på 1870-talet, nylanserades Skånelandsflaggan som en modern hembygdsflagga i Lund. Den har sedan dess varit i bruk och används idag inom sport, kultur, näringsliv, reklam m m. Skånelands flagga vilar på historisk grund och knyter an till Skånelands historiska situation. Utgångspunkten för utformning och måttsättning har varit mått, som gällde för den gamla danska flaggan under den tid då Skåneland var knutet till danska riket. Dannebrogen har sedan dess genomgått flera måttförändringar. Skånelandsflaggan liksom "pantern" registreras som områdets kultur- och hembygdsymboler av Stiftelsen Skånsk Framtid.

SKÅNELANDS VAPENSYMBOL

SVR 432/92

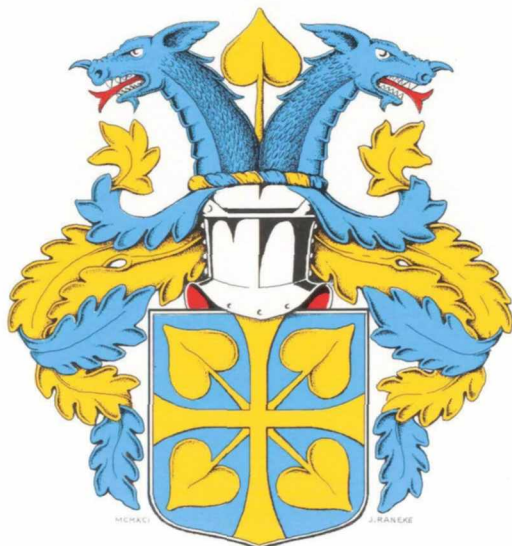
SKÖLD: I rött fält en heraldisk, skånsk, panter av guld.

Sydsånska bildstensmonument från vikingatid och tidig medeltid i Tullstorp och Hunnestad återspeglar något av folkvandringstidens germanska djursymbolik. Djuren på dessa stenar har mycket som påminner om ett av medeltidens fabeldjur, det som i heraldisk terminologi går under benämningen panter. Pantern sprutar ofta eld genom mun och nåsborrar; den är behornad och med bakben liknande ett lejon medan frambenen liknar örns. Andra varianter förekommer liksom den här skånska, som dessutom är unik. Att pantern har en viss kontinuitet i skånsk bildtradition framgår bl a av att en skånsk medeltidsått förde pantern i sin sköld. Magnus Scanong de Scania har i sitt sigill 1285 bilden av ett panterliknande djur. Om det föreligger något samband med den något senare framtrådande danska åtten med en panter är oklart. Denna var sporadiskt besutten i Skåne och ingift i skånska åtter. Skånepantern återgår således på runstensdjur, som undergått en heraldisering och avser att vara en symbol för historiskt och kulturhistoriskt medvetna skånelåningar. Den nu här mera officiellt återupptagna panterensymbolen har åtminstone sedan 1975 anvånts som symbol bl a för Skånska Akademien.

UPPGIFTLÅMNARE:

STIFTELSEN SKÅNSK FRAMTID, Box 93, 240 30 Mariefholm.

LINDSTRÖM

SVR 433/92

SKÖLD: I blått fält ett genomgående utböjt kors med i vardera korsvinkeln ett utväxande lindblad, allt av guld.

Blått hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Två uppväxande utåtvända blå drakhuvuden med röda tvekluvna tungor och mellan dem ett uppväxande lindblad av guld.

Vapnet är 1991 antaget av juris studeranden Erik Mattias Lindström i Lund, son till ingenjör Lars G Lindström och fil kand Anne-Marie G Lindström (född Holmgren), och får föras av agnatiska släktingar till kommunalordförande Mathias Anders Lindström (1839-) på Mörbygård och Väsbygård, med släktnamnet Lindström. Släkten, som är från Vallentuna härad i Uppland, är idag kartlagd ner till 1500-talet. Både på fädernet och mödernet består vapenantagarens släkt av storbönder, häradsdomare, nämndemän, kyrkvårdar samt en kommunalordförande och en riksdagsman. Efter sekelskiftet 1900 flyttade släktmedlemmar till Stockholms stad. Släktnamnet finns dokumenterat från 1720-talet för storbonden Olof Olofsson-Lindström (1695-1769) från Vallentuna socken. Under dryga 300 år har släkten ägt gårdarna Mörby, Grana, Herrängen, Grefvelsta, Ormsta, Sursta, Lingsberg, Skista, Sälma samt Boresta, samtliga i Vallentuna härad. Om Vallentunabygdens vikingatida storman, brobyggaren Jarlabanke, minner flera runstenar. Deras centrala motiv, det utböjda kristna korset med lindbladslänkande figurer i korsvinklarna och runslingans slutändar med två utåtvända drakhuvuden, utgör grunden för släktvapnet.

SKANDINAVISK VAPENRULLA

STADENFELDT

SVR 434/92

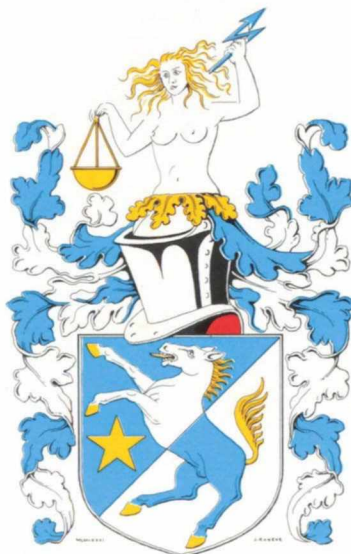
SKÖLD: I fält av guld en grön trappgavel belagd med tre falkbjällror av guld, en över två.

Grönt hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Ett uppväxande grönt dubbelsvansat lejon med krona av guld och med röd bevärning, i tassarna hållande en bjällra som i skölden.

VALSPRÅK: Hos successus alit.

Vapnet är antaget 1991 av juris kandidat Greger Stadenfeldt från Göteborg och får föras av familjen samt efterkommande med släktnamnet. Vapenantagaren härstammar på moderns sida från Göteborg och på fäderns sida från Kungshamn i Bohuslän och tidigare från Tanumshetrakten, också i Bohuslän. Vapnets centrala del, de tre falkbjällror och trappgaveln, anspelar på vapenantagarens intresse och bakgrund samt namn, och lejonet på vapenantagarens hemlandskap.

BOLLING från Västergötland

SVR 435/92

SKÖLD: I fält ginstyckat i blått och silver en upprest häst i motsatta tinkturer med beväpning, man, svans och hovar av guld och åtföljd under vänster framben av en 5-uddig stjärna av guld.

Blått hjälmtäcke fodrat med silver.

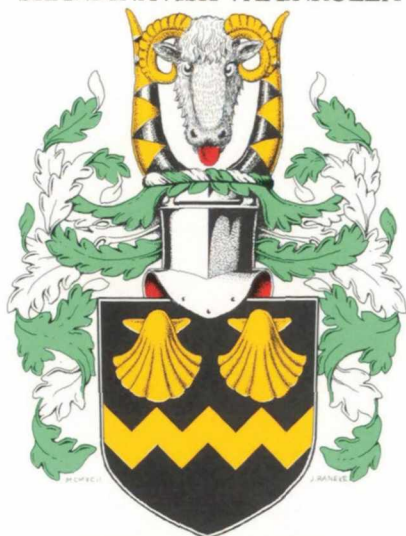
HJÄLMPRYDNAD: En från en eklövsgördel av guld uppstigande jungfru av silver med utslaget gyllene hår, i höger hand hållande en vågskål av guld och i vänster en blå blix.

VALSPRÅK: Prudentiam et justitiam.

Vapnet antogs av släkten 1981 och släktuppgifterna har lämnats av byråassistenten Leif Bolling († 1992), Robertsfors. Släkten är känd sedan 1350-talet i Friesland och kom via Braunschweig till Hamburg och Lübeck i Nordtyskland. Enligt släkttraditionen adlades släkten den 22 dec 1487 genom kungörelse i Lübecks rådhus med namnet Bolling van der Stedt, återgående på stamgodset Bollingstedt nordväst om staden Schleswig. Släkten är av tysk riksadel sedan 6 aug 1721. Svensk stamfader är Nicolaus Bolling van der Stedt (1481-1544), vilken kom till Stockholm 1501, blev fogde på Läckö och kyrkoherde i Valstad i Västergötland. Den svenska släktgrenen efter honom kallas Bolling från Västergötland, för att ej förväxlas med småländssläkten Bolling. I samband med Västgötaupproret mot Gustaf I år 1529 fräntogs släkten sin adliga värdighet i Sverige för all framtid och saknar därför såväl vapen som adlig rang. Det här framtagna vapnet får föras av och avser att utgöra en enande symbol för släktens icke tyska grenar. Hästen syftar på arbete, styrka och makt i såväl mot- som medgång, därav ginstyckningen. Den 5-uddiga stjärnan står för en enhet av de fem världsdelarna Afrika, Amerika, Asien, Australien och Europa. Kvinnan symboliserar livet, skönheten, kärleken, klokheten och omtanken från födelsen till döden.

SKANDINAVISK VAPENRULLA

AUS GERMANIA ZU GOTHLANDIA UND SWEDIA

HEJDENBERG från Hellvi

SVR 436/92

SKÖLD: I svart fält över en av tandskuror bildad smal sänkt bjälke två musselskal, allt av guld.

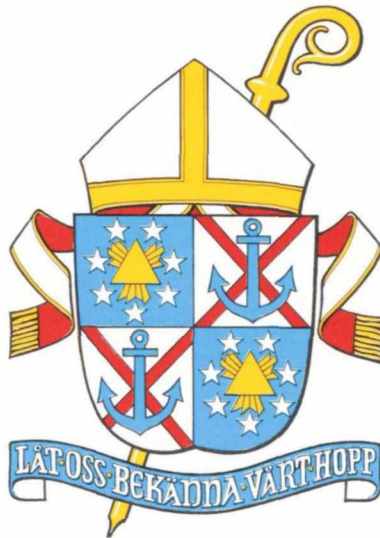
Grönt hjälmtäcke fodrat med silver.

HJÄLMPRYDNAD: Mellan två av tandskuror i svart och guld kluvna horn ett framvänt vädurhuvud av silver med röd tunga och horn av guld.

VALSPRÅK: Aus Germania zu Gothlandia und Swedia.

Vapnet är år 1992 antaget av släkten på initiativ av agronomie licentiaten Gunilla Bolling (f Hejdenberg), Robertsfors, som även lämnat släktuppgifterna. Rätt att föra vapnet har den svenska släktgrenen samt släktmedlemmar i Kanada och ryska Ostpreußen (Kalininingradenklaven). Släkten härstammar från Rainau nära staden Heilsberg (nuv Lidzbark Warminski) i forna Ostpreußen (nuv Polen), och nämnes boende på gården Heiligen Heim (Heliga hemmet) i stadsdelen Berch därstädes år 1782. Det antages att släkten tagit sitt namn av gården i nämnda stadsdel, vilket var vanligt i Tyskland förr. Genom krig m m tvingades delar av familjen flytta och slå sig ner längre norrut i Ostpreußen, i Insterburg (nuv Chernyakhovsk) som vid krigsslutet i maj 1945 kom att tillhöra Ryska Rådsrepubliken i Sovjetunionen (nuv förbundsrepubliken Ryssland). Där lär ännu släktingar till garvaren Gerhard Hejdenberg (1755-1814) bo. Dennes äldste son Laurentz Hejdenberg (1780-1868) kom år 1806 som fiskare till Sverige och Gotland. Den svenska släktgrenen efter honom kallas sedan Hejdenberg från Hellvi, för att ej förväxlas med en annan släkt med liknande namn (Heidenberg) från Heide socken på Gotland.

TYRBERG

Biskop i Härnösands stift
SVR 437/92

SKÖLD: Kvadrerad i blått, vari ett liksidigt triangulärt fält från vars sidor strålknippen utgår, allt av guld och omgivet av en krans av sju femuddiga stjärnor av silver, och i silver, vari ett blått ankare överlagt ett rött andreaskors.

Skölden är timbrerad med en mitra och överlagd en kräkla av guld.

VALSPRÅK: Låt oss bekänna vårt hopp (Hebr 10:23).

Biskopen i Härnösands stift, teol dr Karl-Johan Tyrberg, för sedan 1991 detta ämbetsvapen, som i 1. och 4. fält innehåller stiftets vapen samt i 2. och 3. fält biskopens släktvapen. Stiftets vapen, vilket förekommer i konsistoriesigillet redan på 1650-talet, heraldiserades och fastställdes 1961 samt nyritades 1976 av stadsarkitekten H Schlyter. Biskopens släktvapen, vilket får föras av efterkommande med släktnamnet efter utelämnande av stiftsvapnet och de kyrkliga ämbetstecknen, innehåller hoppets ankare, vilket syftar på valspråket efter Hebreerbrevets 10:23, och andreaskors, vilket hänvisar till församlingskyrkor där vapenantagaren tidigare varit verksam (S:t Andreas kyrka i Slottsstadens församling, Malmö) samt till Luggude kontrakts skyddspatron.

KÄLLOR: B O Kälde: Svenska Kyrkans heraldik, Heraldisk Tidsskrift nr 35, 1977, sid 235 f, och nr 64, 1991, sid 188 f.

HARLIN

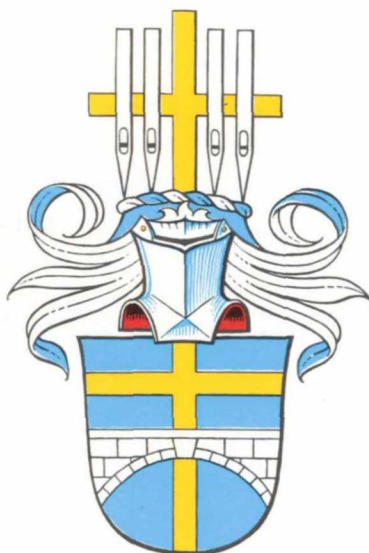
Biträdande biskop i Uppsala stift

SVR 438/92

SKÖLD: I av rött och blått delat fält en bro av silver, överlagd ett genomgående latinskt kors av guld.

Skölden är timbrerad med en mitra och överlagd en kräkla av guld.

VALSPRÅK: Sub cruce lumen.

HARLIN

SKÖLD: I blått fält en bro av silver, överlagd ett genomgående latinskt kors av guld.

Blått hjälmtycke fodrat med silver. Vulst av silver och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Ett grekiskt kors av guld, vars bägge tvärramar belagts med vardera två stolpvis ställda orgelpipor av silver.

Biträdande biskopen i Uppsala stift, teol dr Tord Harlin för sedan 1990 ämbetsvapnet. Då inrättades genom riksdagsbeslut en ny tjänst inom Svenska kyrkans episkopat: tjänsten som biträdande biskop åt ärkebiskopen i Uppsala. Biskop Harlin valde som sköldemärke ett gyllene kors utifrån mottot "under korset, ljus" kombinerat med ett brospann, som ett uttryck för en biskops uppgift att vara en "brobyggare" (lat pontifex). Stiftsförankringen utmärks genom utnyttjande av Uppsala stifts vapen (i rött fält ett kors av guld) såsom sköldhuvud. Ämbetsenheten markeras genom förande av biskopsstaven såsom timbrering jämte mitran, medan ärkebiskopen dessutom såsom primus inter pares för korsstaven. Som släktvapen brukas sköldemärkena i blått fält av efterkommande till biskopens fader, domkyrkoorganisten i Luleå Gösta Harlin (1899-1979), varvid de biskopliga ämbetsstecknen ersättes av sluten hjälm, blått hjälmtycke fodrat med silver, vulst av silver och blått samt som hjälmprydnad ett grekiskt kors av guld, vars bägge tvärramar belagts med vardera två stolpvis ställda orgelpipor av silver.

KÄLLOR: T Harlin, Trons öga. Herdabrev till Uppsala stift, 1991, sid 15f.

SKANDINAVISK VAPENRULLA

JOHNSON

SVR 439/92

SKÖLD: I fält av guld ett svart städ stående på en röd genomgående sockel (stam) och ovan åtföljt av tre röda rosor i ginstammen. Svart och rött hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Två korsställda pilar av guld belagda i korsvinkeln av en ros av silver. Som personligt tecken för Göran H Johnson är rosen ersatt av ett grönt åttauddigt kors.

VALSPRÅK: Fortis et fide.

Vapnet är antaget år 1992 av Göran H Johnson, Lidingö. Släktens fädernegenerationer kan spåras till nordöstra Småland, där bl a smeder och soldater haft sin verksamhet och hemvist. Samma yrkesinriktning förekommer på mödernet från Närke. Senaste generationen kommer från Eskilstuna. Vapnet utgör en symbol för de tidigare generationernas ursprung och verksamhet. Hjälmprydnadens gröna Lazariterkors visar bl a på vapenantagarens humanitära U-landsverksamhet, och devisen "Fortis et fide" anger de värden han står för.

REGISTER SVR 1991–1992

Vapen	Reg.nr	Utfört av
BERGENHEIM	429	J Raneke
BOLLING från Västergötland	435	J Raneke
FRIIS	428	T Flensmarck
HARLIN, Biträdande biskop i Uppsala stift	438	B O Kälde
HARLIN, Släktvapnet		B O Kälde
HEJDENBERG från Hellvi	436	J Raneke
JOHNSON	439	J Raneke
KNUB	426	A Wulff
		T Flensmarck
LEJONBORN	427	T Flensmarck
LINDSTRÖM	433	J Raneke
MOLDIN	424	T Flensmarck
OLSBERG	425	T Flensmarck
von SCHÉELE	430	J Raneke
SKÅNELANDS FLAGGA	431	J Raneke
SKÅNELANDS VAPENSYMBOL	432	J Raneke
STADENFELDT	434	J Raneke
TYRBERG, Biskop i Härnösands stift	437	B O Kälde

STIFTELSEN SKANDINAVISK VAPENRULLA / SVR

Stiftelsen SVR ser som sin uppgift att utan vinstintresse trygga fortsatt utgivning av Skandinavisk VapenRulla till lägsta möjliga kostnad för vapenansömare och övriga intressenter. Stiftelsen administreras av en redaktör. Den heraldiska sakkunskapen garanteras av ett heraldiskt råd, HR, bestående av framstående skandinaviska heraldiker.

Heraldisk sakkunskap, strikta och orubbliga publiceringsprinciper är vägledande för arbetet. SVR vill samtidigt öka kunskapen om och bruket av heraldiska vapen i Norden samt verka för god heraldisk konst.

SKANDINAVISK VAPENRULLA

Redaktion

TOR FLENSMARCK, jur.kand

Heraldiskt råd

CHRISTER BÖKWALL, jur.kand., notarius publicus. Sverige

JAN RANEKE, fil.dr. Sverige

BENGT OLOF KÄLDE, konstnär, konservator. Sverige

NILS G BARTHOLDY, arkivar, cand.phil. Danmark

TOM C BERGROTH, antikvarie, cand.phil. Finland

KOLBJØRN EKKJE, kontorfullmäktig. Norge

Utgivare

STIFTELSEN SKANDINAVISK VAPENRULLA

Redaktion

SVR, Graagården i Vä

S-291 65 Kristianstad, Sverige

Tfn 044-24 48 85

ISSN 0284-1517

AFFÄRSTRYCKERIET AB, BROBY 1992

MonitorFörlaget

FLENSMARCK
S.V. 2000

